

Hajmáskér 2005.08.07.

2005. September 02.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, köszönjük Néked, hogy megannyi ajándékok között mindannyiunk számára kínálsz a megtérést az életre, az ige megismerését, Hozzád tartozásunk megélésének napi lehetőségét. Ó Urunk, kérünk, légy velünk és áldj meg minket a Te Szent Lelkedből s tégy késszé és képessé arra, hogy ne csak halljuk, s ne csak hallgassuk, ne csak figyeljünk, de meg is értsük mindazt, amit Te nekünk szólsz. Ó Urunk, add, hogy valóban bölcsőbbek legyünk a Te igéd által, s Te légy segedelmünkre, hogy amikor meg kell cselekedni mindazt, amit igédből tanultunk, legyünk elég erősek, kitartóak és hűségesek hozzá. Ámen.

Így szól Istennek Igéje az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 11. részében a 16., 17. és 18. versekből:

Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: „János vízzel keresztelt, de ti Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?”

Amikor mindezt hallották, megnyugodtak, dicsőítették Istent, és így szóltak: "Akkor tehát a pogányoknak is megadta az Isten a megtérést az életre."

Eddig Istennek írott igéje.

Kedves Testvéreim, a felolvasott ígerész nem is gondoljuk, hogy milyen fontos hely a Bibliában. Nem is gondoljuk, hogy milyen fontos a mi egyházunk számára és a keresztyénség elterjedésének szempontjából. Ugyanis Péternek ez a bizonyítétele és a tanítványoknak ott Jeruzsálemben ez a felismerése tette lehetővé azt, hogy az a vallás, amit ma keresztyénségnek hívnak, ezek az egyházak, római katolikus, református, evangélikus, szerte a világon létrejöhessenek és ma dicsőíthessen minden nép az Istent, ki-ki a maga nyelvén. Mért van ez így, talán sokan tudjátok, talán mások előtt titok az, hogy az a zsidó vallás, amit Jézus idejében a zsidók vallottak, és ami nagyon sok szempontból ma is ugyanaz, mint a régi vallásuk volt, ez egy kirekesztő vallás. Mégpedig arról szól, hogy mindenki, aki idegen, azt told el magadtól. Csak aki izraelitának született, csak aki a zsidó nép tagja, az lehet Isten kiválasztotta, csak azok azok, akik által az Isten dicsősége megjelenik ebben a világban. Nem véletlen, hogy amikor Péternek megjelenik ez a látomás, akkor a föld minden csúszómászói vannak ott egy lepedőben. A legundorítóbb, a leggyűlöletesebb dolog, amit egy zsidóval tehet valaki, ha olyan étel megevésére kényszeríti, amit tisztátalannak mond a vallása. És tulajdonképpen Isten amikor válogatás nélkül a föld minden élőlényét leengedi egy nagy lepedőben Péter elé, akkor azt mondja: "Edd meg mindet!" Igen ám, de miért? Azért, kedves Testvéreim, mert Jézusban az Isten szeretete minden emberhez eljött ebben a világban. És ezt látni kell. Ezt meg kell tapasztalni azoknak is, akik ennek az első piciny keresztyén gyülekezetnek, amely persze csak relatíve piciny, hiszen több ezer tagja volt, akik azonban mind zsidók voltak, a tagjai, és meg kell tapasztalni a külvilágot. Isten ebben az igében, ebben a pillanatban rombolja le a kirekesztésnek a falait. Többé nem egy kicsiny kiválasztott rétegnek a kiváltsága az, hogy a Krisztus által megnyerje az örök életet, hogy kegyelmet találjon önmagának, hanem az egész világ minden lakója számára adott a lehetőség. Igen ám, de láthatjuk azt, hogy Jeruzsálemben a visszatérő Péteren, hogy számon kérik ezt saját gyülekezeti testvérei, saját hitsorsosai, saját népének tagjai. Hogy tehetted meg mindezt? Péter erre elmondja a történetet, elmondja a látomását és elmondja azt is, hogy hogyan fogadták a pogányok, a nem keresztyének, Caesareában ugye tudjuk, hogy főként rómaiak éltek, a város is azért kapta Caesarról Császárváros nevét. És akkor ezek az emberek, akik a Krisztusban megújult életet kezdtek élni, érdekes módon többé nem tiltakoznak. Sőt, örvendeznek. Azt mondják, jaj de jó, akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a lehetőséget a megtérésre. Nagyon fontos, hogy ezt a három verset egymás után végignézzük, kedves Testvéreim. Először is azért, mert az egyháznak folyamatosan szembe kell nézni azzal, hogy mindig van egy kis réteg a gyülekezetekben, a nagy egyházakban, aki azt hiszi, hogy ő egy kicsit keresztyénebb, mint a többi, neki egy kicsit több jár, neki több joga van ítéletet mondani az emberekről, és majd ő megmondja, hogy kivel lehet szóba állni, kivel nem lehet szóba állni. Az egyház történetében, az egyház történelmében talán nagyon jól tudjátok mindannyian, hogy voltak időszakok, amikor igenis megmondták, hogy ki mehet be a templomba, hova ülhet le egyáltalán, a gazdagoknak több beleszólásuk volt az ügyek intézésébe, mint a szegényeknek, a különböző egyházak harcoltak egymással is, küzdöttek egymás ellen is, katolikus nem ment református templomba, református nem mehetett be a katolikus templomba, ki tudja hányféleképpen, nem is beszélve arról, hogy akik nem voltak megkeresztelve, akik nem voltak az egyháznak tagjai, azok tulajdonképpen a középkori Európában nem is számítottak valójában embernek. Azokkal bármit meg lehetett csinálni, mert ők kívül vannak az isteni, és ilyen módon - az akkori elgondolás szerint - az emberi törvényeken is. Igen ám, de Péternek, amikor az Isten azt mondta, hogy öld és egyed, akkor azt mondta, hogy ezekre az emberekre igaz a missziói parancsolat. Neked el kell menned hozzájuk és neked hirdetned kell az evangéliumot közöttük. Le kell győznöd önmagadat. Mindazt a törvénykezést, mindazt a hatalmas szabályrendszert, amit Mózes törvényeiből megtanultál, amik talán a maguk idejében időszerűek voltak, de most újra kell gondolnod. Neked többé nem ítélni kell az embereket, hanem szeretned kell. Neked többé nem azt kell tenned, hogy mindenáron védem a magamét, hanem azt, hogy közkinccsé teszem, amim van, és minden ajándék közül, amit az életben kaptam, a legnagyobb az Evangélium, az az örömhír, hogy a Krisztus mindannyiunkat megváltott az ő életével és vérével. Az Isten mindannyiunknak adta az Ő egyszülött fiát azért, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ugye, hányszor elmondtuk ezeket a szavakat? Ugye, hányszor daráltuk el, talán megszokottan, de gondolkoztunk-e ezen akkor, amikor olyan emberek között voltunk, akiket nem szeretünk? Akikkel nemszívesen vállaltunk közösséget. Akikre úgy gondoltunk, hogy na nem, hát oda nem megyek közéjük. Az én életemben többször hozott a sors olyan lehetőségeket, hogy

olyan emberekkel találkozzak, akiket úgy a társadalom általában nem szeret, akiket a mi keresztyén egyházunk legalábbis óvatosan kezel. Egyszer voltam még teológusként fönt, hazánk északkeleti részében, cigány misszió. Láttam azt, hogy azok az emberek, akiket, nagyon gyakran, mondjuk így, távolságtartással kezelünk, milyen hálásak tudnak lenni az ottani jó szóért az ottani nagytiszteletű úrnak. Jó volt látni. Aztán nem olyan régen, a nyár elején, ugye itt volt a Koppány Motoros Egyesület, kirándult. Ezek a Harley-Davidsonos bórdszekis motoros emberek itt kirándultak és Solyban megálltak. Valahogyan, talán polgármester úron keresztül, megtudták a telefonszámomat, föl hívtak, végigbeszélgettünk velük egy fél éjszakát. És kiderült, hogy azok az emberek, akiktől talán megijednek, hogyha úgy elrobognának mellettem, akik talán félelmet keltenek sok emberben, vagy zavarják a többieket azzal, hogy hangos a motorjuk és berregnek, és kitudja hányféleképpen kihívják maguk ellen az embereknek a rossz szándékát vagy legalábbis nagyon sok emberben gerjesztik azt, hogy na ővelük aztán nem vállalkozhatóan jelen volt. De a rómaiak semmit nem tudtak Jahvéről. A rómaiak semmit nem tudtak az egy igaz Istenről. Nekik olyan volt ez, mint egy mentőöv, amibe bele lehet kapaszkodni, és hogy milyen szükségük volt rá, Péter története mutatja, valamint az a tény, hogy hogyan terjedt egyre jobban közöttük a keresztyénség, hogyan lettek egyre inkább hitvallói annak a vallásnak, annak a hitnek, amiről tulajdonképpen keveset tudtak, amiben nem voltak gyökereik, amiről nem szerezhetek már apáik és nagyapáik is ismereteket, hiszen nem voltak zsidók, hiszen ők kirekesztettek voltak ebből az elit klubból, ebből az elit közösségből. Mért beszélek erről? Azért, kedves Testvéreim, mert bár nem hiszem, hogy a keresztyén gyülekezetek a világ bármely részén is kirekesztenék az irántuk igazán érdeklődőket, én nem hiszem azt, hogyha bejönne ide most néhány fiatal ember, akár motorral érkezve, vagy hogyha normálisan viselkedő bármilyen kisebb vagy nagyobb közösség vagy egyén jön közénk, mi kilöknénk magunk közül. De, látni kell, hogy ugyanúgy, ahogy Péter és Pál idején, most is vannak olyanok, akiknek nincsenek családi tradícióik abban, hogy hogyan kell megélni az Istennel való kapcsolatot. Magyon sok helyen és nagyon sok társadalmi rétegben kihaltak, eltűntek azok a generációk, akik egymás után adhatták volna azt a tudást, hogyan öltözzünk föl egy templomba, hogyan viselkedjünk, milyen énekeket éneklünk, mi fog ott történni. Jártunkban-keltünkben ha megszólítjuk az idegeneket, vagy beszélgetünk olyanokkal, akikkel a sors összehoz bennünket, nem is gondolnánk, hogy milyen kérdéseket intéznek hozzánk. Alapvető dolgokat nem tudnak, és mégis, én úgy látom, hogy szomjúhozza a tudást, ami nálunk van. Csak mi hajlamosak vagyunk eleve lemondani róluk. Eleve lemondani, ugyan úgy, ahogy a zsidó nép tagjai is sok szempontból eleve lemondtak a rómaiakról, a párthusokról, a médekről, az elámitákról és kitudja hány nép gyermekeiről. Miért? Mert zárt közösségekben gondolkodtak. S attól tartok, hogy más megközelítésből, talán sok szempontból sántít a hasonlat, de mégis mi, keresztyének is zárt közösségekben gondolkodunk. Azokról gondoljuk, hogy fontosak nekünk, akiknek nagyszülei, szülei valamikor reformátusok voltak. Katolikus testvéreink természetesen a saját katolikusaikkal kapcsolatban gondolkodnak így. Azokat szeretjük megszólítani, akiknél feltételezzük, hogy ugyanazok a kapaszkodók megvannak. Akiknek van némi ismeretük a református hit alapszabályairól, akik már voltak templomban, akik valaha jártak hittanórára, akik valamilyen módon már egyszer elkötelezték magukat. Ugyanakkor, kedves Testvéreim, a világ, és Magyarország helyzete is olyan, hogy ma már többen vannak azok, akiknek nincs közük az egyházhoz. Többen vannak még akkor is, hogyha a kimutatás, a statisztika szerint még mindig van ötmillió katolikus, még mindig van másfél millió református, még mindig van félmillió evangélikus, és ily módon egy keresztyén országban élünk. De azért őszintén, tegyük a szívünkre a kezünket, mi magunk hány olyan reformátust ismerünk, akinek fogalma nincs arról, hogy mit kell csinálni egy református istentiszteleten. Vajon hány olyan katolikusnak keresztelt fiatal is vagy idősebb embert is ismerhetnénk, aki ugyan odaírja egy népszámlálásnál, hogy ő katolikus, mert annak van keresztelve, és semmit nem tud magáról a vallásról. Higgyétek el, talán a lelkész többször találkozik ilyennel, hiszen minden egyes alkalommal, amikor keresztelő, esküvő vagy temetés van, szembesülünk azzal, hogy a család mennyire nem tudja, hogy mit teszünk, hogy miért is tesszük, hogy mi a fontos, és mi a külső, mi az, ami csak látszat a mi hitvallásainkból, a mi szertartásainkból. S kedves Testvéreim, azzal is szembesülni kell magának a lelkésznek is, hogy hányszor előfordul az, hogy nincs kedvünk vagy félünk vagy valamiféle fenntartásaink vannak abból adódóan, hogy nem tudjuk, mit várhatunk el a többi embertől. Vannak, akik csak ünnepeken vannak közöttünk, vannak, akik minden alkalommal, amit megtehetnek. Csakhogy mi nem válogathatunk, a mi feladatunk ugyanaz, amit Isten Péternek mond: öld és egyed, fogadd el válogatás nélkül. Hiszen mindenki számára a pogányok, az idegenek, a zsidók és a keresztyének számára egyaránt adatik az Isten Lelke, a megváltás és az örök élet. Fontos ezzel szembenézni, testvéreim, már csak azért is, mert sokszor fogunk még találkozni olyan emberekkel, akik nem értenek minket, akiket mi magunk sem értünk, csak mások, csak idegenek, és meg kell szólítanunk őket, oda kell fordulni hozzájuk, hirdetni az evangéliumot, hogy újra elindulhasson az a folyamat, ami kétezer évvel ezelőtt Péter, Pál és a többi kirekesztést abbahagyó, az Istentől szeretni tanuló és tudó apostolok által elvégződött. Ámen.

Gyertek imádkozni! Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Tenéked azt, hogy Te elsősorban szeretni tanítasz bennünket, elfogadni, megismerni, megérteni! Köszönjük azt, hogy kétezer éve megtanítottad erre a Te választott népedet, a zsidóságnak kiválasztott tagjait, s köszönjük, hogy most minket, keresztyéneket is, újra meg újra visszatérsz a Krisztusnak útjára! Mennyei Urunk, add, hogy mi ezért valóban hálásak legyünk, s hogy életünk minden napján tudjunk az idegenhez, a félelmeteshez, a talán nem elfogadotthoz odafordulni, s szeretettel gondolni arra, hogy ő is a Te kezdednek munkája, ő is a Te teremtményed! Mindenség Istene, áldj meg bennünket ebben a munkában hittel, erővel, reménységgel és szeretettel, s légy azokkal a testvérekkel is, akik nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszólított e közösségből! Adj gyógyulást betegjeinknek, áldd meg és adj békességet azoknak, akik lelkükben háborúságot hordoznak, s erősíts mindenkit, taníts utaidon járni, hogy hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, eképpen: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

